

repræsentant for de enkelte selskaber under forhandlinger, og at denne oplysning dermed medførte, at der ikke var mulighed for forlig på det foreliggende grundlag og derfor altså heller ikke var noget, der skulle forelægges ministeren.

Ministeren fastslog i øvrigt, at regeringens synspunkt over for arbejdskonflikter var meget konsekvent. Det var ikke regeringens opgave at gribe ind og træffe afgørelse for eller imod den ene eller anden part. Regeringens opgave var at beskytte offentligheden, hvis en sådan situation forelå, som krævede beskyttelse. Først når en sådan situation forelå, skulle regeringen gå ind i selve forhandlingerne.

Erling Dinesen (S) fandt, at regeringen havde behandlet sagen på en højst uheldig måde. Arbejdsministeren havde allerede før konfliktens udbrud truet med tvangsindgreb, og på denne baggrund var der reelt ikke basis for forhandlinger. Statens stilling som indehaver af aktiemajoriteten medførte også uheldige forhold, og der var et stærkt behov for en anden forhandlingspraksis end den hidtidige. Han betonedede, at de gældende forhandlingsregler klart fastslog, at de under Centralorganisationen stående enkelte foreninger havde en selvstændig forhandlingsret over for det enkelte selskab.

Han opfordrede regeringen til omgående at tage et initiativ, således at nye forhandlinger kom i gang hurtigst muligt.

Arne Larsen (SF) kunne helt tilslutte sig Erling Dinesens kritik. Der var fra ansvarligt hold intet gjort for at føre parterne sammen til realistiske forhandlinger. Det var nu en oplagt opgave for ministeren at søge dette gennemført.

Bundgaard (VS) fandt behandlingen af telefonfolkene karakteristisk for regeringens fagforeningsfjendtlige politik. Han kunne helt tilslutte sig ønsket om, at regeringen i stedet for bestræbelser for at skabe grundlag for et regeringsindgreb forsøgte at gøre alt, hvad der var muligt, for at få forhandlinger i gang med henblik på et tilfredsstillende resultat.

Statsministeren gav i nogle indlæg under debatten udtryk for, at medmindre der skete en sådan ændring i konflikten, at livsvigtige funktioner blev berørt, havde regeringen ikke til hensigt at gribe ind i konflikten. Generelt kunne det siges, at regeringen ikke ønskede at blande sig i konflikter; kriteriet for indblanding ville for regeringen altid være, om den skønnede livsvigtige interesser berørt eller samfunds vigtige værdier sat på spil, og kun ud fra et sådant kriterium kunne der blive tale om indgreb.

På spørgsmålet, om regeringen kunne tænke sig at tage en kontakt med parterne for at få en ny forhandling i gang, sagde statsministeren: „... når vi skønner, der er udsigt til, at en sådan henvendelse kan bære positiv frugt i form af, at nye forhandlinger er mulige, så ikke alene vil regeringen gøre det, så føler vi det som en pligt at gøre det.“